

Arrest

nr. 170 618 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 februari 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 31 maart 2015 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2015 werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat de broers van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene tijdens zijn verblijf in België een vriendenkring heeft uitgebouwd, klanten van V&L Pig Services tevreden zijn over zijn werk, Nederlands spreekt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, “schending van artikel 9bis en 62 Verblifswet, artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België, niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden.

Op 27 februari 2015 diende verzoeker een gemotiveerde aanvraag in bij de Burgemeester van zijn verblijfplaats tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. dat stelt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”.

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij zich bevindt in bijzonder omstandigheden, wijzende ondermeer op elementen die zijn vergaande bindingen

met België ondersteunen, en die het voor hem bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

In de bestreden beslissing worden de aangevoerde bindingen met België (cursussen, integratie, vriendenkring, ...) opgesomd besluitende hierover (stuk 1):

“De elementen van integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RVS 9 december 2009, nr. 198.769. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”.

In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de aangevoerde “bindingen met België”, waarvan de echtheid op niet wordt betwijfeld. De bestreden beslissing overweegt echter dat geen rekening kan gehouden worden met elementen van integratie en verblijf aangezien dit enkel betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag.

Ten onrechte.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk (Parl.St. Doc 51-2478/008, p 10, RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, nr. 4; Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007, p. 7).

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003 N° 4).

Uit artikel 9bis Vw. kan nergens de voorwaarde afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten, ...

Integendeel, artikel 9bis §2 Vw stelt:

“ § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter”.

De wet bepaalt zeer duidelijk welke elementen niet in aanmerking kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bijzondere omstandigheden. Bindingen met België worden hierbij nergens uitdrukkelijk uitgesloten.

Zelfs indien de staatsecretaris de aanvraag soeverein kan beoordelen op grond van zijn discretionaire bevoegdheid, dan nog wordt van hem verwacht dat hij duidelijk uitlegt waarop een bepaalde beslissing is gesteund.

Opdat de motiveringsplicht haar doel zou bereiken, moet de motivering duidelijk zijn, d.w.z. “duidelijk en concreet de redenen doen kennen die haar kunnen verantwoorden” (RvS nr. 43.154, 3 juni 1993). Of een motivering duidelijk is, moet beoordeeld worden in concreto (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, die Keure, Brugge, 1999, 150).

De motivering moet concreet en precies zijn (RvS nr. 48.053, 17 juni 1994; RvS nr. 73.228, 23 april 1998) en vage bewoordingen (RvS, stad Brugge, nr. 43.556, 30 juni 1993; Toelichting, Parl. St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/1, 9) of steriotiepe motieven zijn onwettig (RvS nr. 64.939, 28 februari 1997).

Verzoeker verwijst mutadis mutandis naar een arrest nr. 99 287 van 20 maart 2013, waarin Uw Raad overweegt:

“3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : « [...] Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation : en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (C.E,

14 juillet 2004, n° 1333.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défendresse estime que, à tout le moins, la durée du séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défendresse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat »

Vrije vertaling :

In voorliggend geval, de Raad stelt vast dat naar aanleiding van de verblijfsaanvraag bedoeld in punt 1.2. van huidig arrest, de verzoeker alleszins heeft aangevoerd dat hij in België verblijft sinds 2004, dat hij vlot Frans spreekt, dat hij volledig is geïntegreerd in de gebruiken en gewoonten van het Belgisch volk, en meer in het bijzonder, dat hij er vrienden heeft gemaakt. Betreffende dit argument voert de bestreden beslissing volgend motief aan :” (...) Er moet benadrukt worden dat men in redelijkheid niet inziet waarom deze elementen een regularisatie zouden verantwoorden: inderdaad, een goede integratie in de Belgische samenleving zijn elementen die kunnen, maar niet moeten leiden tot een verblijfsmachtiging (RvS 14 juli 2004, n° 133.915). Aldus kunnen deze elementen niet aangenomen worden als voldoende verantwoording om een verblijfsregularisatie aan verzoeker toe te kennen”.

Er dient vastgesteld te worden dat deze motivering niet kan aangenomen worden als voldoende, aangezien zij niet toelaat de redenen te begrijpen waarom, in dit concreet geval, verwerende partij meent dat op zijn minst de duur van het verblijf in hoofd van verzoeker en zijn integratie niet van die aard zijn om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. De afwezigheid van de vereiste verduidelijking van de motieven in de bestreden beslissing kan niet rechtgezet worden, in de mate dat het voornoemde motief slechts een principieverklaring door verwerende partij lijkt te zijn, afgeleid uit een arrest van de Raad van State, en niet de appreciatie van een situatie aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag; een onderzoek van de stukken in het administratief dossier is niet bij machte deze vaststelling te weerleggen”.

In navolging van het voornoemde arrest, moet dus aangenomen worden dat een draagkrachtig motief de verzoekende partij moet toelaten te begrijpen waarom de aangevoerde elementen niet worden aangenomen. Uw Raad oordeelde (arrest nr. 99 783 van 26 maart 2013):

“De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurder minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden”.

(eigen onderlijning)

Aan deze motiveringsplicht is niet voldaan wanneer enkel in algemene bewoordingen wordt gesteld, zoals in casu, dat de aangevoerde elementen niet volstaan.

De administratie had kunnen oordelen dat de integratie-elementen en de lokale duurzame verankering in hoofd van verzoeker zoals aangevoerd en gestaafd in de aanvraag, in dit concreet geval niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zondermeer op algemene en stereotype wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie.

Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratieinspanning niet weerhouden kunnen worden als bijzondere omstandigheid..

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Er wordt voor elke aangehaalde omstandigheid uiteengezet waarom ze niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing in algemene bewoordingen stelt dat de aangehaalde elementen niet volstaan.

2.5. Met zijn betoog over de buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die afwijkt van wat hij daaromtrent schetst in zijn verzoekschrift of die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

2.6. De bestreden beslissing stelt, *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene tijdens zijn verblijf in België een vriendenkring heeft uitgebouwd, klanten van V&L Pig Services tevreden zijn over zijn werk, Nederlands spreekt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Deze overweging is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker acht de betrokken motivering – die hij verkeerdelijk weergeeft in zijn verzoekschrift – een stereotiepe motivering, doch indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker verwijst nog naar een arrest van de Raad maar daargelaten de

vaststelling dat precedentenwerking niet aanvaard wordt in het Belgische recht, is verzoekers verwijzing niet dienstig aangezien dit een beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, wat in casu niet het geval is.

2.7. Het feit dat in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden, impliceert niet dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer hij van oordeel is dat elementen die niet werden opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Hier anders over oordelen, zou betekenen dat verweerder alle aangehaalde elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet dient te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, wat geen steun vindt in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet betreffen omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit een lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – geen uitstaans hebben met omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, doch er veeleer op gericht zijn bepaalde elementen die reeds aan een onderzoek zijn onderworpen – of hadden kunnen zijn onderworpen indien zij tijdig werden opgeworpen – niet nogmaals te moeten onderzoeken. Deze lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet vindt tevens steun in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin als volgt wordt gesteld: *“Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat hierbij om elementen die aangehaald werden in het kader van de behandeling van een asielaanvraag om bescherming te krijgen op grond van de Conventie van Genève, of om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen en die verworpen werden. Uiteraard spreekt het voor zich dat elementen die aangehaald werden in het kader van een asielaanvraag, maar wijzen op een zekere band met België of die niet weerhouden werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève of aan de criteria die voorzien zijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming, eventueel wel weerhouden kunnen worden in het kader van een behandeling van een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9bis, nieuw van de wet. Hetzelfde geldt voor elementen waarover de asielinstanties niet bevoegd zijn te oordelen: een vreemdeling die ernstig ziek is, kan dan wel beantwoorden aan de criteria voorzien in het kader van subsidiaire bescherming, maar zijn asielaanvraag zal verworpen worden door de asielinstanties, aangezien de toepassing van artikel 9ter niet behoort tot hun bevoegdheidspakket. Verder zullen geen elementen weerhouden worden die reeds bekend waren op het ogenblik van de indiening van een asielaanvraag, maar die men om één of ander reden niet heeft ingeroepen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De door verzoeker aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gegeven interpretatie vindt derhalve geen steun in de bewoordingen van deze wetsbepaling noch blijkt dat deze in lijn ligt met de bedoeling van de wetgever zoals volgt uit de hierboven weergegeven passage van de memorie van toelichting.

2.8. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA